

Universitäts- und Landesbibliothek Tirol

Scintillae ignatianae sive S. Ignatii de Loyola sententiae et effata sacra

Ignacio <de Loyola>

Ratisbonae [u.a.], 1919

Sententiae S. Philippi Nerii

SENTENTIÆ S. PHILIPPI NERII

1.

Dæmon, utpote superbus et spiritus amator tenebrarum, nulla alia melius vincitur ratione quam vera cordis humilitate et simplici claraque, remoto omni velo, peccatorum suorum ac tentationum confessario facta confessione.

2.

Qui profectum in spiritu facere desiderat, debet secundum Patrum veterumque monachorum regulas mundum putare pro nihilo, magni omnes facere; se ipsum contemnere contemnique ab aliis nihil curare.

3.

Semper ab humano pectore humilitatis spiritum et submissionem requisivit Deus: nec est, quod illi displiceat magis, quam propria sui ipsius intumescere æstimatione.

4.

Cum quod committitur peccatum vel defectus, cogitandum est, in superbiæ pœnam id a Deo permissum esse, estque perniciosissimum, suos excusare defectus. Ac propterea, cum quis labitur, debet dicere: Si fuisset humilis, nequaquam cecidissem.

5.

Si quis moneatur defectus admissi ab altero, debet monitionem eam animo hilariter humilique accipere, nec ideo tristitiam aut acediam admittere: quia sæpe est acedia talis, cui ex superbia dolet correctio, multo quam ille ipse, qui admissus erat defectus, damnosior.

6.

Crux et tentatio nequaquam a Deo petenda sunt, cum quadam de propriis viribus ad eas superandas præsumptione. Humiliter tamen ac confidenter peti ab eodem possunt gratia ac vires ad prompte hilariterque sufferendum omne id, quod divinæ nobis imponere visum fuerit majestati.

7.

Dum quis ex morbo decumbit corporali, cogitare debet ac dicere: Isthanc mihi Deus immisit ægritudinem, eo quod

quid a me desiderat. Quare constituo omnino, mutare vitam (tamen cum ipsius auxilio) et me ad frugem meliorem recipere.

8.

Jejunia, flagella et corporis afflictationes ejusmodi non debent sine confessarii licentia adhiberi. Et quicumque id genus res proprio assumit arbitrato, aut labefactabit brevi valetudinem, aut, quod sibi grande quid præstare videatur, in superbiam præcipitabit.

9.

Quærenda quidem est scientia, sed sine curiositate et sollicitudine. Quod si quid didicisti, occule nec ostenta; sed eo in vitam utere emendandam.

10.

Magna cordis est perfectio, discretum esse nec terminos prudentiæ transilire. Et multi tamen, ii maxime, qui primum incipiunt Deo deservire, quod virtute careant discretionis, vitam aggrediuntur asperrimam et pænitentias suscipiunt longe laboriosissimas, jejunando strictissime, horrida portando cilicia, super asseribus nudis dormiendo, vigilando, totasque perorando noctes. Quæ cum ipsis improporcionata sint, viresque illo-

rum non modice excedant, ideo deprehendunt tandem se et illusos et male affectos indispositosque tam quoad corpus, quam quoad animam.

11.

Non ita mediis inhærendum est, ut finis, in quem media collineant, nulla omnino ratio habeatur. Quare vehementer errant illi, qui nonnisi ad corporis per abstinentias, flagella, peregrinationes, cilicia et id genus alia attendunt afflictationem in eaque conquiescunt, quasi omnis in ea sita esset perfectio; nec advertunt ea omnia media nihil omnino esse, nisi hominem ad timorem Dei ipsiusque mandatorum ex amore observationem, ad humilitatem, ad avulsionem a mundo, quo toto corde Deo deserviat, adducant.

12.

Sunt nonnulli, qui sensim sese novis ac novis oneribus aggravent imperentque sibi in dies singulos et coronas plurimas et Horas Virginis sanctissimæ, et Officium Defunctorum et diversas orationes, alias in alios fines; et complura præterea alia. Quæ ut forte bona sint singula; omnia tamen simul nimia sunt et obruunt oraturum; ac tandem, superante nausea, omnino relinquuntur; præ-

terquam quod tot onera mentalem impediant orationem. Bonum tamen est, certam aliquam sibi imperare devotionem eamque serio persequi nec umquam intermittere.

13.

Nihil opus est, omnia uno velle perficere die et intra quatrimum sanctum fieri; sed pedetentim et gradatim pergendum est.

14.

Difficilius curantur illi, qui nimis multum, quam qui nimis faciunt parum.

15.

Utilissimum est, proprias interrompere devotiones, quando ita confessario videtur.

16.

Si quando accadat, ut consuetam jubeat confessarius in aliud differri tempus Communionem jussaque nolit obsequi persona, sed firma in proposito perseveret suo sentiatque de mandato tali displicentiam, id quidem exigua est devotio, sed illustre pertinaciæ signum modicæque mortificationis ac superbiæ; quo indignissimam scilicet sese tanto reddit Sacramento.

17.

Qui propriam scit refrenare voluntatem et sua suæ animæ negare desideria, in præalto virtutis gradu est. Nescire autem id nec curare, est secum infinitarum circumferre seminarium tentationum; et hic talis pronissimus ad indignationem est; amicitias rumpit facillime, et raro lætus, sed ut plurimum melancholicus et turbulentus est ob ea, quæ ipsi accidunt.

18.

Non est certum interioris devotionis signum exterior; ne ipsæ quidem lacrimæ. Nam etiam feminae non bonæ lacrimantur facillime, nec eo tamen sanctæ sunt.

19.

Si quis repulsam patiatur apud principes aut superiores, id ne ægre ferat nec ullum forinsecus signum det indignationis, sed ad eosdem redeat cum eadem vultus liberalitate omnemque illis suspicionem extorqueat animi ea repulsa exulcerati.

20.

Si quando expediret personam principem notabilis defectus commonefieri, consultius esset, corrigere in speciem personam tertiam, quod ita facilius ac sua-

vius pro se eam acciperet correctionem persona princeps; nec ita indignaretur, quod in se alius sibi sumere magisterium audeat.

21.

Qui sibi ab aliis vult multum obœdiri, imperet parum.

22.

Obœdire sine discursu certoque sibi persuadere, id, quod imperatur, esse eorum, quæ possit facere, optimum, optima est obœdientia. Et qui in aliqua Congregatione est, debet ad obœdiendum esse longe promptissimus et res omnes alias propter communes relinquere.

23.

Non sufficit, solum honorare superiores; honorandi insuper sunt et æquales, immo inferiores et, omnes ut tute honore prævenias, conandum est.

24.

Fugere omne genus singularitatis, ad virtutem pertinet, nec prætendere sese aut esse plus aliis, aut aliis plus facere.

25.

Raptus, ecstases et lacrimæ palam ante oculos plurium suspecta sunt. Nam gratia amat umbram et recessum cordis,

nisi aliud utilitas proximi exigat; natura vero propriam quærit excellentiam amatque videri palam et monstrari.

26.

In bono ne tarderis; nam nec mors tardatur; et beatus juvenis, cui tempus ad bene operandum concedit Deus.

27.

Otium res pestilens homini christiano est; ac propterea semper quid agendum esset, maxime cum quis solus in cubiculo est; ut vel legendus liber quispiam spiritualis, vel vitæ Sanctorum, vel Scriptura sacra, vel dicenda corona, vel componendi libri, vel sternendus lectus, vel quid simile; ne quis a dæmone inveniat otiosus.

28.

Ad persequendam virtutis viam non modicum conducit cogitare, non esse ullum in hac vita purgatorium, sed vel cælum, vel infernum. Nam is, qui servit Deo serio, omnem sibi crucem et afflictionem vertit in gaudium et consolationem habetque suum interius paradisum; sed qui contrarium facit sensusque sequitur, habet in hoc et in altero mundo infernum.

29.

Frequens peccatorum confessio animæ nostræ magnorum est occasio bonorum, quod ipsam expurgat, sanat et in divino confirmat servitio: ac propterea numquam destinato tempore, quocumque etiam sese ingerente impedimento, esset intermittenda; sed prius confitendum, deinde negotium aggrediendum, quod utique tali cum auxilio feliciter expediatur.

30.

Melancholia animique conturbatio non parum affert spiritui nocuenti; cum lætitia contra confortet cor multumque juvet perseverantiam in bona vita. Quocirca continenter deberet esse animo hilari serenoque servus Dei.

31.

Scrupuli, quia inquietant animum reduntque melancholicum, studio omni ac industria fugiantur.

32.

Non debent gratiæ, quales sunt sanitas, divitiæ, prosperitas et si quæ similes a Deo peti absolute, sed conditionate, si videlicet ita Deo placeat, utilesque sint et non noxiæ petenti.

33.

Si quam interiorem gratiam concedat Deus, nulla ea, præterquam patri spirituali, manifestanda est; alioquin perditur.

34.

Qui inserviturus ægroto est, ægrotum illum ipsum putet esse Christum, et quidquid operæ ægroto navaverit, ipsi se putet navare Christo; quia ita et majori cum amore præstatur ea opera et profectu.

35.

Cum boni quidpiam ab altero factum alter aliquis sibi attribuit indeque gloriatur, vehementer gaudere debet is, qui illud opus navavit bonum idque in beneficiis divinis ponere, quod alius id ipsi apud homines suffuretur; quia sic idem illud majore cum merito recuperabit apud Deum.

36.

Pessime facit, qui sibi confidit; et is, qui sese in peccandi conjicit occasiones, dicendo: „Non labar“, labitur plerumque majore cum damno animæ suæ. Ideo, qui non vult labi, non debet sibi confidere et de suis præsumere viribus, sed Domino dicere: „Ne mihi confidas, Domine, nec aliud a me quam peccatum expectes; nisi mihi sis auxilio, labar certissime.“

37.

Juvenes, ad removendum magis a se periculum impuritatis omne, omnem vel minimam peccati hujus debent declinare occasionem. Ideo non probabat Sanctus hic, ut sui filii spirituales se alter alterum contingerent, ne secundum manus quidem; et ne quidem joco.

38.

Cum anima in Dei est resignata manus divinoque contenta beneplacito, est in manibus bonis multumque de felici secunda successu. Et convenit valde ægro-tanti esse resignatum Deoque dicere: „Domine, si quid me velis, ecce præsto sum, quamquam nil boni feci; fac me et de me statue, quidquid tibi arriserit.“

39.

Qui aliud quid vult quam Christum, non scit, quid velit: qui aliud quid petit quam Christum, non scit, quid petat: qui alium ob finem quam propter Christum laborat, non scit, quid faciat.

40.

Nulli rerum creaturarum, quamcumque exigua illa sit ac vilis, adhærescendum est, sed in humilitate inter creaturas conversandum talisque desiderandus status,

in quo unius etiam egeas Julii, nec eum tamen acquiras mendicando.

41.

Numquam consequetur spiritum, qui cupidus habendi est.

42.

Decem personæ, mundanis extricatæ lucris ac commodis, totum converterent mundum.

43.

Anima, quæ se totam dedicat Deo, Dei est tota.

44.

Amor, quem quis superfluum parentibus, sanguini, studiis vel sibi impendit ipsi, totus eripitur Deo.

45.

Qui Deum amore amat vero, ipsumque super omnia æstimat, sentit interdum profluentiam lacrimarum concursumque gratiarum ea abundantia, ut cogatur exclamare: „Satis est, Domine, sine me.“

46.

Pro se quisque nec locum habere debet nec tempus, cum proximus adjuvandus est. Et suos deserere gustus oratiunculasque propter proximum, est Christum propter Christum deserere. Estque

ea perfectio non vulgaris; id, quod pauci norunt.

47.

Cum servus Dei non habet, quas patitur, tribulationes ullas, neque est, qui ipsum persequatur injuriave afficiat, si suum sibi augere velit spiritum, fingat animo et cogitatione nebulonem aliquem, qui illi obviis convicia faciat, probra ingerat verbisque injuriis facta insuper adjungat immania, salutet scipione, gladio feriat, pugnis ad livorem usque satiet: atque ita pessime habitus, magno caritatis ardore ad exemplum Servatoris, inducat animum ad acceptam injuriam auctori condonandam, pacatisque, qui forte insurgerent, iræ atque indignationis fluctibus, omnique posthabita vindicta, amore Dei, heroica illi ignoscat caritate, non secus atque si eam reapse injuriam accepisset. Quo exercitio paulatim assuefit animus, ad veras etiam injurias facilius ignoscendas, ut miles, qui exercetur in pugnis umbratilibus, ad regendum gladium assuefacit sensim manum artemque addiscit, qua post utatur etiam, cum serio pugnandum est.

48.

Servo Dei necessaria est patientia. Nec debet quis angi tribulationibus, sed

æquanimiter expectare consolationem. Nam Deus ullam umquam immittit crucem, a qua non etiam immittat consolationem. Et loquendo summam: vita servorum Dei aliud non est ac crux et consolatio alterna.

49.

Illi, qui immissam a Deo non fert æquanimiter crucem, vere potest occini: „Tu non es dignus, quem visitet Deus, nec tantum mereris bonum.“

50.

Cum cruces in nos, morbi et quæcumque alia adversitatum ac contrariorum genera invadunt, non sunt ea timide fugienda, sed fortiter devincenda. Nam si unam tu quidem effugis crucem, incidēs in peiorem aliam. Et qui pruinam declinat, obruetur a nivibus; et qui evadit ab urso, incurret in leonem.

51.

Cum ad sumendum in sacra Communionē gloriosum Christi Domini Corpus, in quo omnes cæli deliciæ sunt absconditæ, accedit servus Dei, stet in timore et præparet se solito amplius ad obventuras tentationes. Otiosas enim non patitur Deus mirabiles has gratias, quas in illo divino distribuit Sacramento. Plus enim gratia horret otium, quam vacuum natura.

52.

Cum quis novum in anima sua atque extraordinarium sentit spiritum devotionis, præparet se, ob dictam rationem, ad tentationem aliquam atque crucem. Insuper et cum quis ardorem advertit spiritus, petat a Domino vires, ut sufferre possit omne id, quod illi a cælo ferendum imponetur; et ne a tentationibus in peccatum aliquod nec grave nec leve præcipitetur.

53.

Si quis quæreret, quænam maxima crux servo Dei possit accidere, responderi posset, crucem ipsius esse maximam, omni carere cruce.

54.

Caveant sibi juvenes quidem a peccato carnis, senes vero avaritiæ. Fugiendo illud, istud vincitur resistendo.

55.

Semper timendum et numquam sibi confidendum est; quia dæmon ex improviso adoritur et tenebris involvit intellectum; quique non timet, victus est: nam nudus auxilio Dei est.

56.

In tentationibus, quas libido corporis suggerit, confestim ad Deum recurrat

tentatus, signumque sanctæ Crucis ter imprimat pectori et dicat: „Christe, Fili Dei, miserere mei;“ vel versum: „Deus, in adjutorium meum intende, Domine, ad adjuvandum me festina;“ vel: „Cor mundum crea in me, Deus, et spiritum rectum innova in visceribus meis.“ Et osculatus terram dicat tentatori: „Accusabo te ante patrem meum spiritualem, si me diutius tentaveris.“

57.

Contra tentationes, quando eæ noctu solent effervescere, valde utile est, ante recitare, quam cubitum te conferas, hymnum: „Te lucis ante terminum.“

58.

Qui orare nescit, non novit Deum.

59.

Nihil utilius homini oratione est, et absque ipsa non diu in via spiritus perdurabis. Propterea in dies ad hoc potentissimum salutis medium recurrendum est, tamen non absque confessarii arbitratu.

60.

Homo, qui non orat, brutum est.

61.

Salutis nostræ juratus hostis nil aliud magis timet nec odit plus nec amplius quam orationem conatur impedire.

62.

Inter orandum non ita affigantur oculi corporales imagini cuiquam, ut ab ea numquam avellantur, sic enim cerebro noceretur. Memoriam tamen poterit imago inservire, ut eo facilius nobis in mentem veniat, v. g. Incarnatio Verbi, vel Nativitas Christi, vel ejusdem in cruce mors. Quodsi Sancti alicujus Sanctæve ea imago sit, proderit, ut eorundem virtutum ad imitandum meminerimus eosque deprecemur, ut pro nobis apud Deum intercedant.

63.

Legisse Sanctorum vitas plurimum juvat orationem, et quando spiritus ad easdem inclinat meditandas, meditandæ sunt, et quando ad considerandam passionem Domini, considerata est. Nec secus, ac impellit spiritus, aut orandum aut meditandum est.

64.

Orationem vehementer conturbare solent ea, quæ superveniunt, phantasmata, multique eam ob irruentium cogitationum

molestias intermittunt; id, quod neuti-
quam probo; nam, obstante quacumque
phantasia, quamdiu potest, in oratione
perseverandum est. Et sæpe Deus con-
cedit in momento, quod plurimo non
potuit tempore obtineri.

65.

Inter alia, quæ a Deo petenda sunt,
est perseverantia in bonis operibus et sin-
cero servitio Dei. Si enim patientia ha-
beretur et in cœpta semel duraretur bona
vita, spiritus multo maximus acquireretur.

66.

Solet persæpe in prima animæ ad De-
um conversione vehemens ac fortis af-
fluere spiritus, et post videtur evane-
scere, quasi animam deseruisset Deus:
sed magnanimum esse constantemque
oportet; redibit enim.

67.

Vix umquam mori servos permittit
suos Deus, quin eos indicio aliquo mor-
tis præmoneat imminentis, vel certe spi-
ritum ipsis ante extraordinarium com-
municet.

68.

Vitæ spiritualis gradus sunt tres: pri-
mus dicitur vita animalis; alter humana,
tertius angelica. Id est, solet in principio

Dominus ad attrahendas ad se animas demulcere eas dulcedine quadam certisque spiritibus ac gustibus extraordinariis, et post fingit se longius ire, retrahendo manum suam sanctissimam ab earum dulcedinum communicatione, ut videat animarum in spiritu constantiam, sinitque eas tantisper pugnare ac conflagere, donec, ubi aliquamdiu fortiter resisterint vicerintque tribulationes suas ac tentationes, reconcedat illis priorum gustum ac consolationum cælestium etiam alterum tantum. Et hæc est vita angelica, in qua nec crux nec fastidium sentitur ullum.

69.

Sanctorum cuicumque desiderare præcellere sanctitate, id quidem non est superbiæ. Nam desiderare sanctum esse, est desiderium amandi honorandique Dei super omnia, quod in infinitum etiam, si quidem posset, extendi ac dilatari deberet. Amore enim infinito, cum infinita ejus sit majestas, dignus est Deus.

70.

Numquam propria standum prudentia est, sed ubique consilium a confessario capiendum, uti et preces singulorum exposcendæ.

71.

Ad perseverandum in vita bona sanctoque Dei servitio frequens necessaria est confessio ac communio, et bonæ praxes etiam ad hoc non parum afferunt adjumenti.

72.

Pro gratiis per orationem obtinendis eousque continuandæ preces sunt, dum perfecte, quod petitur, impetretur. Nam sæpe, suspensa oratione, suspendit gratiam et Deus. Quare si ægrotus per orationem meliuscule cœperit habere, non eo remittenda est oratio. Nam sicut cœpit per orationem sanitas, ita per ejusdem vires debet redintegrari.

73.

Cum quis inter orandum magnam persentiscit spiritus quietem, bonum id signum est aut concessæ aut concedendæ a Deo gratiæ.

74.

Multi, postquam carnales intra se aliasve adverterint tentationes, subdubitant, consenserintne necne? Ideo si persona, quæ passa tentationem est, amorem sentiat erga virtutem illam, quam tentatio oppugnarat, odiumque in idem illud vitium suggestum, bonum est signum dis-

sensus. Item si jurare non auderet, consensisse se, signum est et istud dissensus. Nam consensum deliberatum anima facillime advertit.

75.

A tentatione non nimis disquirendum, consensumne sit necne? nam hujusmodi disquisitio carnalem facile renovat tentationem.

76.

Timendæ sunt tentationes carnales, etiam in invaletudine, et in ipsa etiam senecta, quamdiu possunt claudi palpebræ et aperiri. Nam fornicationis spiritus nulli nec tempori parcit nec personæ.

77.

Si servus Dei tot inter ubique laqueos cum majori velit transire securitate, pro Patrona apud Filium eligat Virginem beatam, et si non possit rosarium percurrere, hanc dicat, loco Ave Maria, orationem: „Virgo Maria, Mater Dei, ora pro me Jesum.“

78.

Supellex templi parce, nec nisi cogente necessitate expendenda est, quia supellex Dei est.

79.

Perutilis quidem est servo Dei lætitia, sed fugienda dissolutio cavendusque spiritus scurrilis et nugatorius. Nam qui scurrilitate delectantur et nugis, reddunt se divini spiritus incapaces, et si quid boni intra se possident, id brevi profundent.

80.

Cum sacerdos invisit ægrotum, ne agat prophetam, dicendo, non convaliturum ex morbo ægrum. Nam prædicta morte recuperataque ab ægro valetudine, sentiari potest displicentia, quod non successerit prophetia.

81.

Electio confessarii maturo institui debet consilio. Nam vitæ difficilis ducem habere expertum, non modicum lucrum est, ast electus semel ne temere mutetur; sed fides illi habeatur, et quæcumque acciderint, cum illo conferantur.

82.

Ad majorem e Sanctorum vitis aliisve libris spiritualibus profectum hauriendum, non sunt ii curiose, sed pedetentim studioseque perlegendi: cumque quis jam se compungi sentit, aut aliquid in se ac-

cendi devotionis, non est ulterius per-
gendum, sed subsistendum expectan-
dumque ac spiritus degustandus est; cum-
que exspirare cœperit, ad lectionem red-
eundum.

83.

Ad bene orandum debet prius anima
profundissime submittere sese ac humi-
liare, indignamque agnoscere, quæ stet
in tantæ conspectu majestatis; et suam
Deo monstrare inopiam, indigentiam at-
que impotentiam; et sic se humiliatam
projicere in Deum; Deus enim illam
orare docebit.

84.

Cum quis amaro est animo totusque
stomachabundus, vel sentit appetitus sen-
suales, molestos eos ac perfrequentes:
ne concidat aut fatiscat. Nam cum Deus
certam alicui largiri constituit virtutem,
permittit eum contrario oppugnari vitio;
ut confligendo resistendoque capacem se
illius, quam propugnabat, reddat virtutis.

85.

Alienum a ratione est, bonum aliquod
omittere opus, eo quod inde vana gloria
sentiatur. Nam quamdiu vana gloria non
est ipsius domina operis, sed quasi quæ-
dam dumtaxat comes et socia, non tollit

suum operi meritum; quamquam perfectio requirat, ut in servitutem redigatur.

86.

Qui religionem cogitat, discat suam ante frangere voluntatem in iis, in quibus majorem sentit difficultatem. Namque ita facilius in Ordine perduraturus est.

87.

Cum quis ex proprio motu et voluntate statuit apud se jejunare, corpus flagris cædere, portare cilicinas vestes, et si quæ similia, id vero a confessario improbatur, non debet ab eodem violente licentia extorqueri.

88.

Maneat quisque domi suæ, id est, intra seipsum; neque sit syndicus et judex actionum vitæque alienæ: nisi aut judicare temerarie aut murmurare aut velit alios contemnere.

89.

Qui adhuc tiro est in spiritu, ne quærat alios convertere; sed attendat sibi seque confirmet ac contra tentationum tempestates præmuniat, sitque humilis neque credat, magnum quid fecisse se, immo nihil fecisse putet, ne eat præceps in superbiam.

90.

Scrupulosi debent se omnino suo sub-
jicere patri spirituali nec suo credere
judicio, alioquin numquam liberabuntur.
Habere quidem poterunt indutias, non
vero pacem.

91.

Servus Dei debet esse resignatus tam
ad gustuum in rebus divinis copiam quam
ad eorundem inopiam, tam ad lætitiā
quam acediam degustandam.

92.

Res est ingentis plena periculi perso-
nis spiritualibus, desiderare visiones; et
plurimi, hunc talem spiritum consecrati,
in immanem præcipitati sunt ruinam.

93.

Ad personam, quæ post diuturnum vir-
tutis studium in peccatum aliquod lapsa
est, erigendam inque pristinum restituen-
dam statum, medium haud est certius,
quam inducere eandem ad solemnem ali-
quam mortificationem sui, v. g. ut hunc
lapsum suum aliis magnæ probatæque
virtutis, quibus confidit, aperiat. Nam
Deus illam, hujus heroicæ humilitatis gra-
tia, in priorem restituet statum.

94.

Unusquisque propriæ debet quietem conscientiae procurare ac propterea, si quando quis votum aliquod suscipere cogitaret, consulebat hic Sanctus, ut plerumque cum adjecta conditione v. g. si potero, si fuero recordatus, vel simili, conciperetur.

95.

Debemus nos prorsus in manus Dei resignare; nam si quid a nobis desiderarit Deus, faciet nos in eo, in quo nostra volet uti opera, præclaros atque excellentes.

96.

Qui se religiosus in Ordine advertit dissoluto, siquidem inflammatum in se ad omnem perfectionem sentiat spiritum, non debet, deserto suo, alium intrare Ordinem, sed in eo, in quo est, perseverare. Nam Deus vult ipsius uti opera, ad propriam bono ejus exemplo religionem instaurandam.

97.

Defectus naturales, uti sunt esse claudum, strabonem, et id genus alii, nulli debent exprobrari.

98.

Ne nimium sis præceps ad commo-
nendos defectuum ac imperfectionum fra-

tres, sed prius te ipsum post alios considera. Utere item prudentia.

99.

Taliter deberet unusquisque et tam sancte in dies vivere itaque omnes suas instituere actiones, ac si is dies vitæ ejus foret postremus.

100.

Omnes personæ amore amentur vero; nec umquam ob quæpiam verba in te effusa haustasque displicentias odium in aliquem fove, quia, in quo corde non est amor proximi, in eo etiam Deus non est.

101.

Qui sibi tristitiæ nebulas adoriri animadvertit, ne eo turbetur, brevi enim evanescent; interim tamen ad dispellendam inordinatam illam passionem orandum est aliquid aut hymnus quispiam spiritualis decantandus.

102.

Ad præstandam superioribus obœdientiam promptum esse oportet et ad alienam magis quam propriam exsequendam voluntatem.

103.

Qui primum sibi in cælis locum desiderat a Christo, delectet se semper in

terris ultimo loco, et si quis sui non esse habitam advertit rationem, agat Deo gratias speretque suum sibi in cælo honorem iri asservatum.

104.

In meliorem partem accipiamus omnia nec facta aliena dijudicemus. Misereat item nos defectuum alienorum, certos, lapsuros nos longe gravius, nisi a Deo singulariter fulciremur. Et qui donum aliquod dotemve notat in se, ne inde superbia intumescat, sed Deo, a quo omne emanat bonum, debitas agat gratias.

105.

Quærendus ibi Christus est, ubi non est, id est, in cruce et tribulationibus: ubi Redemptor, utpote gloria coronatus modo, non invenitur. Interim, qui affligitur, ne indulgeat querelis, cum tribulationes nobis a Deo amantissimo, non nisi ad majorem in cælo coronam promerendam, immittuntur.

106.

Quotidie legatur aliquantulum de libro quopiam spirituali, memoriæque singularis inde aliqua sententia in majorem animæ profectum infigatur.

107.

Cum quidpiam emendum erit, id non ex affectu erga rem, sed ex indigentia atque usu faciendum est. Unde Sanctus dictitabat: Ego non emo affectus.

108.

Communions sacræ tempore remedium a Deo petendum est illi præcipue vitio, ad quod quis se magis sentit trahi atque inclinari.

109.

Cum quis Altaria visitat, petat a Sanctis, quibus ea dicata sunt, eleemosynam spiritualem, cum valde apta sit hæc ratio spiritus ac devotionis excitandæ.

Atque hæc et iis etiam plura erant Sancti hujus documenta; et tale lumen illi Deus, ad gentes in hoc caliginoso mundi deserto illuminandas, concesserat, quo tot personas, quæ in umbra mortis sedebant, illustravit suisque erroribus extricavit. Sed omnia hæc sunt tantum paucæ quædam guttulæ ex fonte illo uberrimo, quem Deus in ipso excitarat et quo arida populorum corda irrigabat, ut in iis æternitas beata germinaret.
